

have denne Gage. Jeg mener, at vi ved i dette Tilfælde at fastsætte en Lønning fra 8—10,000 Kr. ligesom forhøjer Standard, fastslaar et Standpunkt, hvoraf der let kan skabes Præcedenser, saaledes at der over for andre Embeder, andre Embedslønninger, enten nu bestaaende eller nyoprettede, vilde kunne henvises til den af Rigsdagen sidst fastsatte Embedslønning af 10,000 Kr.: Paa den anden Side skal jeg indrømme, at der af denne Mand maa kræves saadanne bestemte og særlige Egenskaber, at man ikke fuldt ud kan sammenstille dette Embede med andre, der i øvrigt maatte kunne anses som tilsvarende dette. Saafremt der i det andet Ting maatte gøre sig den samme Opfattelse gældende som den, jeg her er fremkommen med, maa jeg derfor forbeholde mig min Stilling til dette Punkt. Men naturligvis hører det til dem, hvorom der let vil kunne opnaas Enighed; dette kan vel ske ved at gaa en Mellemvej eller mulig ved at finde en anden Ordning, der paa en Gang fastsatte den pensionsgivende Lønning nogenlunde tilsvarende Statens øvrige Lønninger, men samtidig bød den vedkommende en saadan samlet Aarsindtægt, som maatte anses nødvendig for at kunne faa den rette Mand.

Det er 4 Punkter altsaa, overfor hvilke jeg maa udtrykke mine Betænkeligheder, og som jeg ikke har kunnet tiltræde af Udvalgets Ændringsforslag. Men i øvrigt skal jeg udtale min Glæde over, at det overfor dette vanskelige, omfattende Arbejde, som et Lovarbejde om Livsforsikrings-selskaber er, er lykkedes at samle hele Udvalget. Jeg ser deri et godt Varsel for, at det maa lykkes og forhaabentlig uden altfor mange Vanskeligheder og indendfor et ikke altfor langt Tidsrum at kunne faa lovordnet dette Forhold. Deri er jeg ganske enig med den ærede Ordfører, at vi staa her overfor et Forhold, der trænger til snart at blive lovordnet.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Det var jo ikke mange Indvendinger, den ærede Minister gjorde mod de stillede Ændringsforslag, og jeg kan ikke skønne rettere, end at vi nok maa kunne blive enige om Loven, hvis der ikke var andet i Vejen end det, der nu er kommet frem. Det første Punkt, som den ærede Minister

nævnedes, var, at man vil vanskeliggøre Oprettelsen af gensidige Selskaber, hvis man kræver en Sikkerhedsstillelse af dem paa 50,000 Kr., og det mener den ærede Minister vil være betænkeligt. Jeg deler ikke denne Opfattelse, thi der findes i Lovforslagets § 57 en Bestemmelse om, at en stor Mængde gensidige Livsforsikrings-selskaber ikke skulle falde ind under Loven, nemlig alle de smaa Selskaber. Og paa disse maa den ærede Minister vel nærmest have tænkt; thi naar Talen er om større Selskaber, som skulle virke i Almindelighed, skønner jeg virkelig ikke, at det er for meget forlangt af dem. Naar de henvende sig til Almenheden, og Forsikringssummerne ikke begrænses til saa smaa Beløb, som der er Tale om i § 57, kan det med Rette kræves, at de stille en Sikkerhed, som vidner om, at de have den fornødne Kredit, og skaber Sikkerhed for, at de ikke meget snart ville blive nødtte til at lukke Butikken. — Den ærede Minister var ikke nogen Ven, vil jeg sige, af Ændringsforslaget under Nr. 33 om, at danske Selskaber skulle være fritagne for Brug af Stempelpapir til Livsforsikringskontrakter, det vil sige Policer af enhver Art. Det beklager jeg meget; thi Udvalget lægger Vægt paa denne Bestemmelse. Det er, som den ærede Minister sagde, ikke noget finansielt, betydningsfuldt Spørgsmaal for Staten; de 5—6,000 Kr., der her kan blive Tale om om Aaret, ville jo ikke betyde det allermindste for den danske Statshusholdning. Jeg tror heller ikke, man behøver at være bange for, at man herved vil skabe et Præcedens, som kunde føre til, at andre Forsikrings-selskaber komme og forlange Eftergivelse af Stempelafgiften; thi det kan man jo lade være med at give dem, man behøver jo dog ikke at gøre alle Selskaber Indrømmelse, fordi man i et specielt Forhold har gjort det, og her foreligger der netop et specielt Forhold. Der findes nemlig det særegne, at Statsanstalten for Livsforsikring ikke betaler Afgift; de Policer, der udfærdiges af denne Anstalt, skulle ikke stemples. Nu ønsker Udvalget, at Statsanstalten for Livsforsikring ikke skal blive ved med i alle Maader at nyde en særlig privilegeret Stilling, vi indse aldeles ikke, at der er nogen Grund til, at den, da den jo har